

Demokracie? Zrušeno!

Před každými volbami přicházíme s heslem „Kdyby mohly volby něco změnit, dávno by je zakázali“. A během každého volebního období se každý může přesvědčit o jeho platnosti.

Politické a ekonomické elity nám společně se svými médii neustále omílají, že žijeme v demokracii a že je to ten nejsvobodnější systém. V demokracii se údajně vše řídí vůlí lidu. A volby jsou prostředkem jeho vlády. Ve volné soutěži politických subjektů si prý každý může zvolit politický program, který je mu nejbližší, a svým hlasem ho pomoci prosadit. Bla, bla, bla. Pohádky pro hlupáky.

Tak dlouho nám namlouvali, že je konec ideologií a velkých vyprávění, až jsme se ocitli ve světě, kterému vládne jedna ideologie, která je agresivnější a rozpínavější než všechny ty, které měly být uloženy na smetiště dějin. Ocitli jsme se ve světě, jehož směr neurčují lidé poslušně házející lístky do volebních urn, ale elita, která s těmito lidmi ani nepřijde do styku. Tou ideologií je neoliberalismus, likvidující jakékoliv pokusy vzdoru na všech úrovních. Ideologie manipulující s lidmi kombinací propagandy, konzumu, kontroly, nejistoty a dluhu.

Necháváme si nakukat, že žádné alternativy k této ideologii neexistují, že je nutné celý svět srovnat buldozerem globální kapitalistické hegemonie. Necháváme se štvát proti sobě, atomizovat, flexibilizovat, kupovat... což má jeden společný

důvod: abychom se nemohli nikdy dát dohromady a povstat proti holé skutečnosti, že jedno procento má takřka neomezenou moc nad zbylými devětadevadesáti.

Ve jménu zisku ekonomických elit jsou zbídačováni jedinci, rodiny, celé komunity a dokonce i státy, které by měly být údajně suverénní. Jestli byl někdo zatím natolik naivní a věřil pohádce o demokratických volbách, příklad Řecka ho snad už zcela vyléčil. Kdo dosud věřil v suverenitu států, snad už vidí, že se dávno staly koloniemi nadnárodního kapitálu.

Řecko bylo zbídačeno chováním tamních politických elit a místních oligarchů, stejně jako bezohlednými spekulacemi na mezinárodních finančních trzích. Po rozdělení kořisti bylo obyvatelům cynicky sděleno, že si žilo nad poměry. Jenže na bídě se dá vydělávat vesele dál. A tak řecké vlády ve spolupráci se zahraničními politiky a bankéři připravily svým obyvatelům řádnou porci škrtů, jež je uvrhla do nekončící spirály nuzáctví, která nejednou končí bezdomovectvím a sebevraždami.

To samozřejmě vyvolalo mezi lidmi nespokojenost a začala být slyšet opozice odsuzující bezohlednou politiku škrtů. Pozornost nespokojených levicových kverulantů měla odvést aktivita fašistických sil, kterým se najednou dostalo financí i krytí ze strany policie. Fašisté měli také kanalizovat nespokojenost lidí od elit směrem k imigrantům. Nebezpečí tohoto nástroje známe z historie a po

vlně fašistických násilností a vražd v Řecku byl nakonec (nejspíš dočasně) odstaven na vedlejší kolej.

V lednových volbách vyhrála v Řecku levicová strana Syriza. Korporátní média nepřestávala psát o rudém nebezpečí, lidé ji ale volili, jelikož přislíbila, že zruší politiku škrtů, 75 procenty zdaní své boháče a před zájmy kapitálu postaví zájmy lidí. Nově vzniklá řecká vláda však brzy narazila. Bankéři, nadnárodní finanční instituce a zahraniční politici sloužící stejným zájmům Syrize vzápětí dali jasně najevo, kdo je tady pánem a kdo bude určovat její vládní politiku v podstatných ekonomických otázkách. A opravdu to nebude lid, který si tuto vládu zvolil (jako kdyby někdy byl). Volební program, mandát od voličů, státní suverenita? Tentokrát se to ale elitám nehodí. Takže zapomeňte, demokracie je poslušná. U vlády ať je, kdo chce, pravidla hry měnit nesmí. A tahle pravidla se nepišou ve volbách, ta píše ono jedno procento.

Kdo věří na volby, ať nečeká, že něco změní. Není na čase začít psát vlastní pravidla?

ŘECKÝ MARATON